

ligt. Jeg vil altsaa sige, at slige Raaderaadsherrer af Tilstande, som vor nuværende Forfatning egentlig talt har dømt, ikke ere aldeles tilstrækkelige i saadanne Sager som den foreliggende. At man ikke handler overensstemmende med den Grundlov, hvorunder vi nu leve, faae vi et nyt Vidnesbyrd om ved hele Sagens Gang. Vi hørte i Gaar, mine Herrer, at den høitærede Justitsminister havde Noget imod den Maade, hvorpaa den da foreliggende Forespørgsel kom frem. Han sagde, at det Rette havde været, at de ærede Herrer havde henvendt sig til Justitsministeren privat, saa kunde man have faaet Sagen nærmere undersøgt, og det Sele kunde da være kommet i en anden Gænge. Dette siger den høitærede Justitsminister; men hvorledes bærer nu den ærede Kirke- og Undervisningsminister sig ad? Han antages at vide, at der har været 4 Folkethingsmænd til Stede ved den Leilighed, der tales om. Nu spørger jeg: Hvorfor ere vi ikke blevene afhørte? Ere vi en anden Slags Mennesker end de 6 Vidner, som man har udvalgt af Flokken til at aflægge Vidnesbyrd? Kan vort Vidnesbyrd ikke bruges ved en saadan Leilighed? Kan Dirigenten ved Mødet, som ogsaa er Lærer, ikke bruges som Vidne her? Hvorledes gaar det i det Hele taget til, at det overlades til Rørigheden ved en sliq Leilighed at vælge ud af Flokken de Mænd, den vil afhøre. Der ser man først, hvorledes Gængen i det Hele er. Man ansætter en Embedsmand, man har en Politiret. Denne Embedsmand har Lov til at afhøre de Vidner, som han vil afhøre; de Vidner, han ikke vil afhøre, komme ikke til Afhøring! Derefter kommer man frem med det skrevne Indlæg, og saa siger man: Se, dette skal staa til Troende. Nei, mine Herrer! Saaledes at stille Sagen paa Svødet, gaar ikke an, og De kunne være overtydede om, at jeg haaber, at der skal komme en anden Mand frem, om ikke just en Betskedenhedens Mand, saa dog en anden Mand, som passer bedre til vor nye Forfatning, en Selvstændighedens Mand, som vil virke til, at der ikke kan handles saaledes for Fremtiden. Saafremt denne Sag ikke føres videre, saa vil jeg for mit Vedkommende bede den høitærede Minister om, at jeg maa blive afhørt i denne Sag. Jeg vil bede om det; thi jeg vil bidrage Mit til, at en efter min Overbevisning fuldstændig ustyrlig Mand kommer til sin Ret. Jeg drifter mig ikke til at bede derom paa Andres Vegne, jeg beder ikke om, at Andre maa blive afhørte, jeg beder kun om, at jeg maa blive afhørt. Jeg vil slutte, efter at jeg nu har sagt at vise, at der i en Sag som denne dog ikke ligger Smaaating, og at Folkethinget ikke ved denne Sag gjøres til en Lumlaplads for Smaaligheder, og jeg vil slutte med den Erklæring, som jeg vist kan afgive paa ikke saa Faas Vegne: Mig og mine Lige er det lige saa magtpaaliggende som enhver Anden, at Kongens Navn holdes i Agt og Ære; vi ere meget imod, at der vælges

Midler til dette Formaalets Opnaaelse, som ikke svare til deres Hensigt. Dette er det Æne. Og jeg vil dernæst sige, at mig og mine Lige er det lige saa magtpaaliggende, at de Embedsmænd, som skulle overholde Lov og Ret her i Landet, gjøre deres Pligt. Vi ville ikke have Anarki og Lovløshed, vi ville ikke have, at Anarki ved Uforstand kommer fra en Kant, hvorfra det ikke burde komme. Og det kunne adskillige Herrer ikke rigtig fatte, hvorledes dette egentlig gaar til. Hvorfor? Fordi adskillige af dem selv ere Dele af den Embedsmyndighed, som de ere satte til at paaase. Det hørte vi lidt af i Gaar. Sagen er nemlig den, at naar man alt for meget faar Ministre, som ere vøgede ud af Embedsstanden, saa have de saa mange Forbindelser i de Kredse, hvor de ere komne fra, at de sandelig ikke kunne faae Embedsmændene til at gjøre deres Pligt paa rette Maade. Dette vil man nok se fra andre Lande, hvor man mener, at der skal gribes til andre Forholdsregler. Siden den ærede Minister talte om, hvad han vilde virke til, at de ham underlagte Embedsmænd gjøre deres Pligt, saa skal jeg nævne et lille Træk fra en anden Kreds af Embedsmænd, som vi have god Grund til at lægge Mærke til, fordi deres nærmeste Omgivelser aldrig rigtig faae, hvad det vil sige at være Embedsmænd og paatale det, som de burde paatale. Der er mange King, som ikke trænge videre til at paatales; og dem paatale de, men de Pligter, som de skulle udføre, ser man ikke meget til. Jeg skal nu nævne det. Vi gave i 1857 en Lov om, hvorledes Næringen skulde være her i Landet, en Lov om, hvem der skulde have Ret til at udøve Næring. Det var ikke aldeles bestemt paabudt, at vedkommende Retsbetjent skulde sørge for, at Loven opretholdtes. Det blev sagt dem tydelig: Man overtræder den der og der, men se om var Noget, der rørte sig! Først da vi fik Retsbetjentene paalagte som Pligt, at de skulde sørge for, at Loven opretholdtes, begyndte de at røre sig, men ikke før. De vidste, at Loven overtraadtes, men de skrede ikke ind. Dette er blot et lille Vidnesbyrd om, hvorledes Embedsmændene gjøre deres Pligt. Altsaa, vi holde paa, at Statens Overhoved holdes i Agt og Ære; saaledes er den almindelige Stemning her i Landet. Vi holde ogsaa paa, at Embedsmændene gjøre deres Pligt. Men, som sagt, i en Stat, hvor man har Lov til at udtale sig om Regeringens Foranstaltninger, der skal ogsaa den frie og selvstændige Mand gjøre det. Om saa den ærede Justitsminister mener, at en Minister maa høre Meget, saa ere vi netop her for at sige, hvad der er galt, og Ministrene til for at høre paa det. — Inden jeg slutter, skal jeg give en Oplysning, som mulligvis, da den berører Udgangspunktet, kan tjene til en lille Veiledning om det Rigtige i, hvad jeg her siger. Udgangspunktet er fuldstændig falsk. Det er Følgen, som jeg haaber, at Alle, der ere i denne Sal, ville forstaa, naar jeg nu siger det.